

*Tale i Leif Frode Onarheims begravelse, 17. september, Østenstad kirke*

*Det gikk en kjempe igjennom landet og han var ydmyk om han var stor.*

*Han trådde varsomt på væg og vidde og han for itte med store ord*

*Og itte veit je, men jammen trur je at han var redd for å sette spor.*

Slik begynte Erik Bye sangen «Alf» som han skrev som en hyllest til Alf Prøysen da han døde. Og ordene passer så godt, også i dag, for Norge har mistet nok en kjempe – en stor og ydmyk mann. Leif Frode har satt mange gode spor, mange steder. Som mann, pappa, bestepappa, som næringslivsleder, som rektor, som politiker, som leder av store organisasjoner, men kanskje først og fremst som genuint og tilstedeværende medmenneske.

Leif Frode hadde alltid en grunnleggende respekt og nysgjerrighet for hva som drev andres engasjement og argumenter. Hans omfattende og mangfoldige erfaringer ble satt i sammenheng med sunne, intuitive vurderinger, og det var denne kombinasjonen som gjorde Leif til det kloke menneske som han var.

*Men spora sto der, og spora står der og i dom blømer ein sommardag.*

*I æille lier, på æille stier der kan du høre hass andedrag.*

*Og itte veit je, men jammen trur jeg, vi vart et varmere folkeslag.*

Det var i 2007, etter en periode på Stortinget, at Leif Frode Onarheim fulgte i sin kone Annemors fotspor, og ble valgt inn i Asker kommunestyre. Som

politikerkollega hadde han en form og en væremåte som skapte en atmosfære der vi andre følte oss trygge.

Han fikk således frem det beste i hver og en av oss, og i fellesskapet. Han hadde en naturlig autoritet, uten ønske om å ta æren for de resultatene som oppsto i kjølvannet av lederskapet hans.

Det var også i 2007 at jeg ble valgt til ordfører, og i mitt arbeid og i denne rollen fikk jeg fra første dag en uvurderlig lederstøtte gjennom samarbeidet med Leif Frode. Og det kunne en ny og uerfaren ordfører kandidat virkelig trenge.

For en spennende reise vi fikk sammen, i alle de årene som skulle følge, og som endte med at han ble min gode varaordfører fra 2011 til 2019, den perioden som skulle bli historisk og mer krevende enn noen av oss hadde forutsatt. Å slå sammen tre kommuner er ingen spøk – og Leif Frode hadde vært ute en vinternatt før. Så heldige vi var som hadde han på laget.

Jeg føler meg virkelig privilegert som fikk lære ham å kjenne, og etter hvert kunne se på ham som en god venn.

Han delte refleksjoner og brukte erfaringen sin som nyttige knagger for å drøfte nye problemstillinger med meg og med kollegaer i og utenfor partiet. På denne måten fant vi gode løsninger sammen til beste for vårt lokalsamfunn.

Det er ikke mange som kan vise til en tilsvarende rekke med meningsfulle verv og posisjoner gjennom et langt liv, og det sier mye om hans stilling og rennømmé at han ble utnevnt til ridder av 1.klasse St Olavs Orden i 1986. En orden som deles ut som belønning for utmerkede fortjenester for fedrelandet og menneskeheten.

Og *det* er kanskje den røde tråden gjennom Leif Frodes mange ulike engasjement – han ville det beste for fellesskapet, og han så det som vår felles

plikt å kjempe for de mest sårbare i samfunnet. Han var en nøktern mann, og prioriteringene skulle handle om de som trengte det mest.

Selv om vi tilhørte ulike generasjoner hadde vi likt syn på mange saker. Blant annet var vi begge bekymret for at sparsommelighet som rettesnor var i ferd med å bli glemt i samfunnet. Han var kanskje til og med forut for sin tid hva gjelder å forstå viktigheten av å ta vare på de verdiene man har. Leif ville nødvendigvis rive for å bygge nytt.

Da vi snakket om disse tingene kunne jeg føle at vi var jevnaldrende. Men så kom Leif Frode med en av sine enestående betraktninger – og jeg kunne bare håpe at jeg ville bli like klok når jeg ble «voksen». Så handler ikke det bare om alder, men erfaring og personlige egenskaper. Det kjennes godt å ha Leif Frode som et forbilde.

Jeg beundrer konsistensen i ansvarligheten hans – hvordan verdiene hans var som en del av hans dna. Han var «hel ved» i alt han foretok seg og uttalte seg om. Leif Frode satte etikk øverst på agendaen, og han hevet anstendigheten i den politiske debatten, med sin kunnskap, erfaring og sterke integritet.

Leif Frode og jeg har hatt mange samtaler om politikk og taktikk. Leif Frode så hele bildet, og med sitt skarpe hode og menneskekjenner-instinkt, var han i forkant av mang en misforståelse. Han var kompromissets mann og derfor et helt uvurderlig medlem av fellesnemda, i arbeidet med å bygge den nye kommunen vår. Her skulle man jo jobbe for konsensus i enhver sak.

Han skal ha mye av æren for at arbeidet med kommunesammenslåingen opplevdes som et positivt prosjekt for de folkevalgte fra de tre ulike kommunene, som ikke kjente hverandre, men som skulle samarbeide om noe vi aldri hadde gjort før. Da var toppleder – og mentor Leif Frode Onarheim en klippe. Da også.

Ja, Leif og jeg hadde mange samtaler om politikk og taktikk. Så handler jo *det* som vi vet om så mangt. De siste gangene vi snakket sammen, gikk vi rett på «så mangt». Jeg er takknemlig for at vi fikk en god prat på Bråset.

Det er vanskelig å ta inn over seg at det var for siste gang, men gode ord, gode råd og gode minner blir ikke borte.

Rett før sommerferien satt vi også på ordførerkontoret og drakk te og cola – ekte cola måtte det være, iskald fra kjøleskapet i rådhuset, en glede vi delte – og vi snakket om familie, ekteskap, relasjoner. Altså ting som betyr *enda* mer enn politikk. Og det virket som det var viktig for Leif Frode å få frem nettopp det – hva som virkelig betyr noe i livet. Det lå mye omsorg i det, og det forteller oss hva han selv satte aller høyest.

Kjære Annemor, kjære nærmeste familie. Dere var vant til å dele Leif med alle oss andre – og det har helt sikkert ikke bare vært lett. Men vi er evig takknemlige. Vi er evig takknemlige for *alle* spor, alle lysende varder av ord og handlinger, Leif Frode satte, som varm forkjemper for de sårbares sak, som varmt og inspirerende medmenneske for oss alle på vår vei gjennom livet.

Jeg vet at Leif Frode selv hadde et nært forhold til sangen «Alf», og jeg velger derfor å avslutte med et siste eget vers, slik kanskje Erik Bye ville skrevet det til nettopp denne anledningen.

*Han var en ridder med gull i hjertet og han så alle som kom forbi*

*Han kjente mange, men så den ene, for Leif var alle av stor verdi*

*Og itte veit je, men jaggu trur je, at spora hans står til evig tid.*

Jeg lyser fred over Leif Frodes minne.